

Sygn. akt XVII AmE 6/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania J. K. i M. K. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) S.C. J. K., M. K. z siedzibą w S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2012 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza solidarnie od J. K. i M. K. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) S.C. J. K., M. K. z siedzibą w S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt XVII AmE 6/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30.07.2012 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że powodowie J. K. i M. K. prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. J. K., M. K. z siedzibą w S. naruszyli warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją z dnia 26.03.2010 r., poprzez użytkowanie ma stacji paliw w G. (...) w okresie od dnia 1 lipca 2010 r. co najmniej do 7 października 2011 r. (tj. do dnia kontroli) odmierzacza paliw płynnych do odmierzania paliw ciekłych bez ważnego świadectwa legalizacji (odmierzacz o nr fabrycznym (...)) oraz od dnia 1 lipca 2010 r. co najmniej do 7 października 2011 r. (tj. do dnia kontroli) odmierzacza paliw płynnych do odmierzania paliw ciekłych bez ważnego świadectwa legalizacji (odmierzacz o nr fabrycznym (...)), w związku z czym wymierzył solidarnie przedsiębiorcom karę pieniężną w wysokości 10.000 zł, co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2011 r.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Prezes URE wskazał, iż powodowie jako przedsiębiorcy zobowiązani byli do dołożenia należytej staranności w wykonywaniu profesjonalnej działalności, jaką jest działalność z zakresu obrotów paliwami ciekłymi wykonywana na podstawie koncesji, w oparciu o ustawę z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

Koncesja określała szczególne warunki wykonywania działalności przez przedsiębiorców, w szczególności takie które miały na względzie właściwą obsługę odbiorców. Wśród tych warunków był i taki, który odnosił się do utrzymywania stanu technicznego urządzeń przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne. Wobec stwierdzenia, że urządzenia stosowane przez przedsiębiorców tj. dwa odmierzacze paliw płynnych, nie spełniały wymogów metrologicznych tj. nie posiadały ważnych świadectw homologacji uzasadnione było zdaniem Prezesa URE przyjęcie, że nastąpiło naruszenie warunków koncesji w zakresie stosowania urządzeń spełniających wymogi techniczne wynikające z obowiązujących przepisów metrologicznych.

Z racji uznania, że powodowie naruszyli warunki koncesji, Prezes URE w oparciu o przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego, wymierzył powodom karę pieniężną.

Zdaniem organu czyn przedsiębiorców był o znacznej szkodliwości społecznej. Jednak wobec zaniechania naruszeń oraz faktu, że powodowie po raz pierwszy naruszyli warunki koncesji, uwzględniając możliwości finansowe przedsiębiorców, Prezes URE wymierzył karę pieniężną stanowiącą (...) przychodów z działalności koncesjonowanej.

W ocenie Prezesa kara pieniężna nałożona na przedsiębiorców spełni funkcję represyjno-prewencyjną.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyli powodowie – J. K. i M. K., domagając się jej uchylenia w całości oraz zasądzenia kosztów postępowania. Zaskarżonej decyzji zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj.:

- art. 56 ust. 1 w zw. z art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, przez przyjęcie, że odwołujący się naruszyli warunki 2.2.1. Koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 26 marca 2010 r. poprzez używanie dwóch odmierzaczy paliw płynnych bez ważnego świadectwa legalizacji w okresie od 1 lipca 2010 r. do co najmniej 7 października 2011 r.;

- art. 56 ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez bezpodstawne przyjęcie istnienia znacznej szkodliwości czynu oraz zawinionego zaniechania przy wykonywaniu działalności koncesjonowanej (brak ważnego świadectwa legalizacji odmierzaczy paliw), w sytuacji gdy naruszenia takich obowiązków koncesyjnych nie było.

W uzasadnieniu odwołania odwołujący zakwestionowali dokonaną przez Prezesa URE ocenę, iż brak posiadania ważnych świadectw legalizacji dwóch odmierzaczy na stacji paliw w spornym okresie stanowiło nieprzebranie warunków koncesyjnych, jak również uznanie przez organ powyższego naruszenia za znaczną szkodliwość czynu oraz duży stopień zawinienia w postaci zaniechania w wykonywanej działalności, uznając je za sprzeczne z przepisami prawa oraz orzecznictwem Sądu Najwyższego. Odwołujący stoją na stanowisku, iż z treści koncesji, ani z przepisu art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne nie można wywieść obowiązku koncesyjnego na obrót paliwami ciekłymi w postaci posiadania świadectw legalizacji. Według powodów obowiązkiem wynikającym z koncesji zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności w sposób bardziej szczegółowy niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań. W ocenie odwołujących, pkt 2.2.1. Koncesji jest zapisem ogólnym, który nie obejmuje szczególnych warunków o jakich mowa w art. 37 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne. Zdaniem Powodów także ocena stopnia społecznej szkodliwości dokonana przez organ jest czysto teoretyczna, gdyż nie ma oparcia w stwierdzonych faktach ani naruszenia interesów konsumentów, organów państwa, czy też wprowadzenia ich w błąd, skoro w chwili dokonywania kontroli urządzenia posiadały już świadectwa legalizacji.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu Prezes URE podtrzymał dotychczasową argumentację.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezsporne jest, że Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26.03.2010 r., Nr (...) udzielił J. K. i M. K. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. J. K., M. K.” z siedzibą w S., koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 1.04.2010 r. do 1.04.2020 r. /k. 1 – 7 akt adm./

Zgodnie z warunkiem 2.2.1. udzielonej Koncesji na obrót paliwami ciekłymi Koncesjonariusze ze względu na właściwą obsługę odbiorców byli zobowiązani byli m.in. utrzymywania stanu technicznego (...) urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia. /k. 3 akt adm./

Wyżej wymienieni przedsiębiorcy prowadzili w ramach wykonywania działalności gospodarczej w oparciu o udzieloną koncesję - stację paliw w miejscowości G. (...). /okoliczność bezsporna/

W dniach od 7 października 2011 r. do 19 października 2011 r. Urząd Celny I w Ł. przeprowadził na stacji paliw w G. czynności kontrolne w zakresie legalności pochodzenia wyrobów energetycznych i spełniania warunków do zastosowania obniżonej stawki podatku akcyzowego od sprzedaży olejów opałowych i olejów napędowych przeznaczonych na cele opałowe. W wyniku powyższej kontroli stwierdzono, że sprzedaż oleju napędowego prowadzona jest z odmierzaczy, których świadectwa legalizacji wydane przez Naczelnika Obwodowego Urzędu Miar w Ł. dla dwóch odmierzaczy paliw płynnych o nr (...) oraz o nr (...) utraciły ważność 30 czerwca 2010 r. /protokół k. 13 – 15 akt adm., świadectwo legalizacji ponownej k.73 i 71 akt adm. /. Oznacza to, że w dniach od 1 lipca 2010 r. do dnia 7 października 2011 r (data kontroli) powodowie używali dwóch odmierzaczy paliw płynnych bez ważnych świadectw legalizacji.

Pismem z dnia 3 stycznia 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zawiadomił J. K. i M. K. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej ze względu na naruszenie pkt 2.2.1. Koncesji oraz wezwał Koncesjonariuszy do złożenia wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni od otrzymania pisma, jak również do złożenia wniosków dowodowych, przesłanie uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z naruszeniem warunku 2.2.1. Koncesji oraz informacji o poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii świadectw legalizacji dla wszystkich znajdujących się na stacji odmierzaczy paliw, poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii decyzji Prezesa Urzędu Dozoru (...) wraz z protokołami badań odbiorczych zbiorników na paliwa ciekłe, znajdujących się na stacji w G., a ponadto poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów autocysterny wraz ze świadectwem legalizacji zainstalowanego na niej urządzenia pomiarowego. /k. 18 – 20 akt adm./.

Po zgromadzeniu niezbędnych dokumentów pismem z dnia 1.03.2012 r. Prezes URE zawiadomił Koncesjonariuszy o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie. Koncesjonariusze w dniu 15 marca 2012 r. zapoznali się z aktami sprawy oraz złożyli dodatkowe wyjaśnienia, dołączając kopię protokołu z dnia 25 października 2011 r. o przeglądzie i przygotowaniu odmierzaczy paliw do legalizacji sporządzonego przez formę „(...) A. R.”. /k. 89 - 93 akt adm./.

Powodowie osiągnęli w roku 2011 z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przychody w wysokości (...) zł, zaś dochód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł. Z kolei dochód po uwzględnieniu kosztów uzyskania Przechodów wyniósł (...) zł. /k.102 akt adm/.

Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania sądowego a zostały ustalone przez Sąd w oparciu o dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Prezes URE słusznie uznał, iż powodowie byli zobowiązani do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności poza przepisami

ustawy prawo energetyczne także warunków określonych w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach i wydanych na jej podstawie przepisów wykonawczych m. in. rozporządzenia Ministra Gospodarki z 7 stycznia 2008r (Dz.U. nr 7, poz.29) w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych. Zgodnie z wymogami tych przepisów, prawnej kontroli metrologicznej obejmującej: zatwierdzenie typu i legalizację pierwotną oraz legalizację ponowną - podlegały także odmierzacze paliw ciekłych, stosowane przez powodów w ramach prowadzonej w oparciu o koncesję działalności gospodarczej, co było bezsporne między stronami.

Zgodnie natomiast z treścią art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Koncesja na obrót paliwami ciekłymi z dnia 26 marca 2010 r. została wydana powodom przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w oparciu o przepis art. 32 ust 1 pkt 4 oraz m.in. przepis art. 37 pe. Ten ostatni przepis określa w ust. 1 pkt 5, że koncesja powinna określać szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją, mające na celu właściwą obsługę odbiorców, w zakresie zapewnienia zdolności do dostarczania paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu wymagań jakościowych, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8.

Przedmiotowa koncesja zdaniem Sądu spełnia powyższe wymagania. Zakres szczegółowych warunków wykonywania działalności objętej koncesją ze względu na właściwą obsługę odbiorców został określony w szeregu punktów Koncesji, tj. 2.2.1. – 2.2.5., w których organ wymienił szereg zobowiązań, których koncesjonariusze winni przestrzegać ze względu na przedmiot swej działalności. Zgodnie z zapisem pkt 2.2.1. Koncesjonariusze są zobowiązani do utrzymywania stanu technicznego oraz wyposażenia obiektów, instalacji i urządzeń zapewniających wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności objętej koncesją, z uwzględnieniem racjonalnego poziomu kosztów, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne, jakościowe i ochrony środowiska oraz do przestrzegania przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy, w tym w szczególności w zakresie bezpieczeństwa pożarowego oraz bezpieczeństwa ludzi i mienia. Z treści przywołanego zapisu Koncesji wynika, iż w prowadzonej działalności przedsiębiorcy winni m.in. spełniać wymagania w zakresie wyznaczonym przez jego treść, w tym do przestrzegania wymogów technicznych, metrologicznych, jakościowych w odniesieniu do urządzeń. Wskazany został zatem obszar działalności, dla którego koncesjonariusz winien spełniać wskazany zakres obowiązków, stosując odpowiadające tym obowiązkom przepisy prawne.

Sąd w składzie niniejszym podziela w całej rozciągłości stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 6 października 2011 r., sygn. III SK 18/11, na które powoływali się powodowie, w którym Sąd ten stwierdził, „że obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 p.e. może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań.” U podłoża takiego wniosku legło zapatrywanie, że przeciwna wykładnia prowadziłaby do wniosku, że norma art. 56 ust. 1 pkt 12 pe stanowi podstawę dla nakładania kar pieniężnych na koncesjonariuszy za dowolne uchybienie jakimkolwiek przepisowi prawa. Należy zgodzić się z Sądem Najwyższym, że skoro przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 pe posługuje się słowem „wynikać” (z koncesji), to może odnosić się to tylko do takich obowiązków, które wynikają właśnie z koncesji, a to z kolei oznacza, że decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków.

Jakkolwiek zgodzić się należy z przywołanym wyżej stanowiskiem Sądu Najwyższego odnośnie kwestii konieczności uszczegóławiania warunków koncesji, to wskazane orzeczenie dotyczy odmiennego stanu faktycznego, niż ten z którym mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Obowiązek koncesyjny w sprawie, na kanwie której zapadło cytowane orzeczenie dotyczył bardzo ogólnie rozumianego obowiązku przestrzegania norm prawnych przez koncesjonariusza („koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania obowiązujących przepisów, w tym przepisów o ochronie środowiska a także wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych”), gdy tymczasem w sprawie niniejszej obowiązek ten jest zdaniem Sądu wystarczająco konkretny.

Dlatego przytoczony wyżej pogląd Sądu Najwyższego nie może być recypowany do rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. Wbrew zarzutom powodów zaskarżona decyzja dotyczy naruszenia obowiązków wyrażonych w samej koncesji. Wprawdzie należy zgodzić się z powodami, że w koncesji brak było jednoznacznego wskazania o konieczności posiadania przez koncesjonariuszy świadectw legalizacji odmierzaczy paliw, niemniej jednak z koncesji jednoznacznie wynika, że urządzenia stosowane przez koncesjonariuszy muszą odpowiadać przepisom określającym wymogi techniczne, w tym metrologiczne, skoro koncesjonariusze w pkt. 2.2.1. koncesji zostali zobowiązani do utrzymania stanu technicznego m.in. urządzeń, zapewniającego wysoką efektywność i najlepszą jakość wykonywanej działalności, uwzględniając przepisy określające wymogi techniczne w tym metrologiczne (dosłownie „przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, w tym metrologiczne”). Niewątpliwie najwyższą jakość wykonywania działalności, w tym działalności koncesyjnej i jej wysoką efektywność zapewni stosowanie urządzeń posiadających certyfikaty legalizacyjne, gdyż tylko takie certyfikaty pochodzące od niezależnych instytucji dają gwarancję sprawnego działania urządzeń, gdyż ich wydanie poprzedzone jest szczegółowym technicznym badaniem pod kątem technicznej sprawności.

Zdaniem Sądu obowiązek koncesyjny wyrażony w pkt 2.2.1. koncesji jest na tyle jasno wyartykułowany, że jego naruszenie może być sankcjonowane w oparciu o przepis art. 56 ust 1 pkt 12 pe., to jest jako naruszenie warunków koncesji. Wszak trudno sobie wyobrazić, aby koncesja mogła zawierać w tej kwestii bardziej szczegółowe uregulowania. Nie sposób przyjąć aby obowiązki nakładane w koncesji w odniesieniu do stanu technicznego obiektów instalacji i urządzeń były bardziej kazuistycznie i to odrębnie w odniesieniu do obiektów, wyposażania, instalacji i urządzeń wykorzystywanych do działalności objętej koncesją, w szczególność, że w odniesieniu do poszczególnych elementów infrastruktury i urządzeń odnoszą się często dziesiątki różnych uregulowań prawnych.

Tak więc o ile zgodzić się należy z powodami, że obowiązek zawarty w koncesji, aby mógł być sankcjonowany w oparciu o przepis art. 56 ust 1 pkt 12 pe powinien konkretyzować wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań, to już nie sposób podzielić ich argumentacji, że zawarty w pkt. 2.2.1 koncesji obowiązek jest nazbyt ogólny by nie mógł być podstawą do wdrożenia odpowiedzialności przewidzianej w art. 56 ust 1 pkt. 12 pe. Dlatego w ustalonym stanie faktycznym i prawnym prawidłowe było uznanie przez Prezesa URE, że nie posiadanie przez powodów świadectw legalizacji dla odmierzaczy paliw ciekłych stanowiło naruszenie warunków koncesji o jakim mowa w art. 56 ust 1 pkt. 12 pe.

Przy czym dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia czy urządzenia pozbawione ważnych świadectw działały prawidłowo czy też nie, gdyż istotny jest tu sam fakt braku ich czasowej ważności, a ponadto powodowie w sprawie niniejszej nie dowiedli aby istotnie urządzenia przez nich stosowane a nie posiadające legalizacji działały prawidłowo. Dowodem takim nie mogły być w szczególności świadectwa legalizacji ponownej uzyskane w trakcie trwania postępowania, co zdaniem powodów potwierdza poprawną jakość działania urządzeń w okresie braku legalizacji urządzeń. Twierdzenie to nie jest jedynym możliwym wynikiem wniosku o uzyskanie w późniejszym okresie świadectwa legalizacji. Wszak możliwa jest hipotetycznie i taka sekwencja zdarzeń, że urządzenia przed poddaniem ich ponownej legalizacji zostały poddane np. konserwacji czy dostosowaniu do obowiązujących norm tak aby spełniały wymagania techniczne, co w sprawie niniejszej także miało miejsce, na co wskazuje protokół sporządzony przez firmę zajmującą się przygotowaniem odmierzaczy paliw do legalizacji (protokół z 25.10.2011 k.93 akt administracyjnych).

Bez znaczenia była także argumentacja powodów bagatelizująca uchybienie z powołaniem się na wyłącznie formalny, papierowy brak, z wywodem jak wyżej a także brak skarg klientów, gdyż w przypadku działalności koncesjonowanej poziom staranności wymaganej od przedsiębiorcy jest wyższy niż przeciętny poziom staranności przyjęty w obrocie gospodarczym. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8 marca 2006 r., I ACa 1018/05, zgodnie z którym „należyta staranność dłużnika określana przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej przez niego działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej”. W niniejszej sprawie

należało zatem przeoczenie upływu terminu ważności legalizacji dwóch urządzeń pomiarowych, uznać niewątpliwie za niedołożenie należytej staranności w wykonywaniu obowiązków koncesyjnych.

Z tych samych powodów nie mogły stanowić podstawy dla zmiany decyzji argumenty strony powodowej, że posługiwanie się urządzeniem bez świadectwa legalizacji było usprawiedliwione zmianami organizacyjnymi w firmie (jej przejęcie od poprzednich właścicieli) czy też błędną informacją urzędnika państwowego, udzieloną przy okazji kontroli w przedsiębiorstwie powodów, co do terminu kolejnej legalizacji. Przy czym należy tu jasno zaznaczyć, że odpowiedzialność administracyjna ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, niezależnej od winy, a więc oceniane są wyłącznie obiektywne okoliczności związane z wypełnianiem przez przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy. Celem postępowania jest wyłącznie ocena, czy zostały przez przedsiębiorcę wypełnione obowiązki wynikające z udzielonej mu koncesji, a więc czy zostały spełnione warunki, na których dopuszczalne było prowadzenie działalności w tym zakresie a nie przyczyny zawinienia czy też braku winy w naruszeniu przepisów. Stopień zawinienia karanego podmiotu bierze się natomiast wyłącznie pod uwagę przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej stosownie do treści art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Reasumując opisane wyżej naruszenie warunków koncesji (pkt 2.2.1.) stanowiło, w ocenie Sądu, podstawę do wymierzania powodowi kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust 1 pkt 12 prawa energetycznego. Powołany przepis istotnie bowiem przewiduje sankcję w postaci kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji.

Stosownie do treści art. 56 ust. 3 pe, wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Natomiast w myśl art. 56 ust. 6 ustawy, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Odwołując się do ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie Sąd uznał, że Prezes URE prawidłowo ocenił, wymierzając powodowi karę, stopień szkodliwości czynu i stopień zawinienia. W szczególności prawidłowe było ustalenie, że szkodliwość czynu była znaczna, gdyż brak legalizacji odmierzaczy paliwa powodował brak ochrony nabywców paliw na stacji powodów, skoro mógł on prowadzić do błędnych wskazań urządzeń odmierzających ilość nabywanego paliwa i tym samym wprowadzać nabywców w błąd w odniesieniu do ilości paliwa i należnej za nie ceny. Trafna była także ocena Prezesa URE w odniesieniu do uznania zaniechania powodów za zawinione w znacznym stopniu ze względu na podwyższony stopień staranności jakiego oczekuje się od koncesjonariuszy. W związku z powyższym nie mogły stanowić usprawiedliwienia dla zaniechania powodów w odniesieniu do legalizacji urządzeń zmiany organizacyjne w ich firmie, czy też błędne odczytania przez urzędnika terminu kolejnej legalizacja, gdyż odpowiedzialność w tym zakresie spoczywała tylko i wyłącznie na powodach, a należyta staranność z jaką winni wykonywać działalność nie pozwala na przypisanie odpowiedzialność za zaniechania innym osobom, czy też umniejszenia winy powodów z tego powodu. Podobnie okres zniw nie usprawiedliwiał niedokonania legalizacji urządzeń w terminie, gdyż po pierwsze legalizacja, jak stwierdził sam powód podczas przesłuchania w charakterze strony, zajmuje zaledwie kilka godzin i jeśli urządzenie działało poprawnie to może być dokonana w jeden dzień, a po wtóre upływ terminu ważności legalizacji nastąpił w czerwcu 2010r a kontrola, która stwierdziła nieprawidłowości miała miejsce w październiku 2011r , co oznacza, że w sezonie zimowym, kiedy prace polowe nie są prowadzone, powodowie także nie zadbali o uzyskanie aktualnych świadectw legalizacji.

Również jako okoliczność obciążającą powodów należało uznać, fakt, że przez długi okres czasu, bo przez ponad rok powodowie wykonywali działalność koncesyjną przy użyciu urządzeń technicznych, które nie posiadały certyfikatów potwierdzających spełnienie wymogów technicznych.

Przy ocenie stopnia zawinienia powodów Sąd poczytał na ich korzyść fakt, że powodowie dotychczas nie naruszali warunków koncesji a także, że nieprawidłowości zostały usunięte przed wydaniem decyzji.

Uwzględniając funkcję represyjną oraz prewencyjną kary oraz biorąc pod uwagę, że kara powinna być reakcją na stwierdzone naruszenie adekwatną do okoliczności sprawy Sąd uznał, że Prezes URE prawidłowo ustalił, że kara

pieniężna wymierzona w wysokości 10.000 zł, stanowiąca zaledwie (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez odwołujących w 2011 roku pełni swoje funkcje o jakich mowa wyżej.

W rezultacie powyższych rozważań, Sąd ocenił odwołanie powoda za niezasadne i oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając na rzecz powoda zwrot poniesionych przez niego kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swoich praw, na które składały się koszty zastępstwa procesowego oraz koszty opłaty od odwołania.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka